

A gazdák kongresszusa.

A magyar gazdák orsz. értekezlete tárgyában a végrehajtó bizottság nevében gróf Karolyi Sándor elnök a következő felhívást bocsátotta ki.

Tisztelt gazdaközönség! Amerika, Oroszország és egyéb versenyállamok folyton növekedő konkurencziájokkal már eddig is éreztették kedvezőtlen behatásukat hazánk gazdasági termelésére.

Az újabb időben még növelte e hatást, legjobb nyugoti fogyasztó piacainknak magas vámokkal elzárkózása nyersterményeink elől.

E két tényező együttthatását már nem lehet többé kicsinylenünk, s a lehető legnagyobb komolysággal kell megfontolást tárgyává tennünk az adott és a megvárható helyzetet és idejekorán gondoskodni a módokról, a melyek által belőle kibontakozhatunk.

Amennyire a helyzetet már most megítélni lehet, két szempont az, a melyből a bajok orvoslására irányuló tevékenységünk helyesen kiindulhat. Az első szempont az, hogy védekezési munkáiban nemcsak egy oldalulag meőgazdasági, de az összes gazdasági faktoroknak szerepet kell adni, s hogy a védekezési területbe nemcsak hazánk, de a mi viszonyainkkal analog helyzetben levő államoknak is szükséges bevonatniok. A másik szempont az, hogy a gazda ügyessége, életrevalósága, szorgalma és kiváltságos a változó helyzetekhez való gyors alkalmazkodása által tetemesen segíthet magán.

E felfogásból kiindulva, mindenestre helyen levőek találjuk, hogy ha a versenyviszonyok szűlté állapot és a vámos behatásának kérdését napirendre hozzuk, hogy tárgyalásaink anyagából az arra hivatott tényezők, — a helyzetet kioldó megítéléséhez szükséges támpontokat megszerezhessek.

Midőn azonban a gazdai önségely jelentékeny szerepére s különösen a helyzetekhez gyors alkalmazkodás nagy előnyére reá mutatunk, nem szabad elfelednünk, hogy ehhez a gazdai értelmesség és akaratérő egyedül nem elegendő, hanem hogy olcsó pénz productív hitel alakjában a mezőgazdaság okoszerű fejlesztéséhez mindenestre megkívánatik.

Tüzetesebben kell tehát foglalkozunk a hitelkérdéssel, és szívós kitartással oda törekednünk, hogy miként a kereskedő és iparos, azoképpen az üzletileg előhaladt gazda is elvezesse az olcsó hitel áldásait.

Az idáig elmondottak szolgáljanak magyarázatul annak, hogy az országos kiállítási bizottság abbéli felhívására, mikép a budapesti országos kiállítási tartama alatt gazda-kongresszusa tartassék, az országos gazdasági egyesület és a szövetségbe lépett gazdasági egyesületek közösen kiküldött végrehajtó bizottsága a következő kérdést határozta az okt. 2-5 ikéig tartandó kongresszuson tárgyalás alá venni.

1. kérdés. (Előadó dr. Gáál Jenő, orsz. gyűl. képviselő.) A tengeren túli országok és ezekhez hasonló viszonyok között levő államok nyerstermelésének versenyé hogyan fog valószínűleg fejlődni? Vajjon van-e kilátás arra, hogy a verseny már a közelebbi jövőben elő fogja idézni mai veszélyességének természetes ellensúlyozását, vagy pedig az, habár koronkint némi visszaesések mellett, általunk be nem látható időköz állandóan mai erejével jeleutkezni vagy épen megerősödni fog-e.

Ha ill az, hogy a verseny folyton oly erős lesz, mint napjainkban, sőt még valószínűleg erősödni fog; hova kell közzgazdaságunkat általában, mezőgazdaságunkat pedig

különösen fejleszteni, hogy a gyökeresen változott viszonyok között megállhassunk? Mik e fejlesztés célszerű eszközei és módjai?

A verseny tapasztalható toleros fellépésével szemben minő átmeneti intézkedések szükségesek a termelő és az állam részéről, továbbá mily nemzetközi megállapodások kívánatosak a végből, hogy a gazdasági nagy átalakulás megvárkodtatás nélkül lehetőleg kevés kárral menjen végbe.

2-ik kérdés. Előadó György Endre orsz. gyűl. képviselő.) a) Kielegítő-e a hitelszervezet a hispárosok szempontjából?

b) Lehet-e a jelen szervezet kiányain a reálitel fejlesztése által segíteni.

c) Minő reformok volnaak szükségesek a személyi hitel tere és mily módon volnaak azok letesítendő?

Mind a két kérdés életbevágó fontossággal bír s helyes megoldásához a mező és közzgazdasági tere működő erők vállaltett munkája szükséges.

Minthogy pedig a kérdések Európa nagy részét érdeklők, enelfogva tárgyalásaink alkalmával e magasabb szívonra kell emelkednünk s minthogy a közzgazdasági összes viszonyok érvenyes és méltányos összehátására kell törekednünk, enelfogva a helyes megoldása szempontjából nagyon érdekünkben áll, hogy ne csak a bel-, de a külföld jelesebb szakferfiat is megnyeressenek a tanácskozásban részvételre. Hivatalosab lesznek a belöldi összes szaktestületek, de egyszerűmnd a külföldi nevezetesebb szaktestületei és néhány kiváló szakferfiat, és meglehetünk győződve, hogy oly érdekes esemény fogunk ott felvettetni, a melyekből a yrészt igen sokat tanulhatunk és fordíthatunk javunkra s a melyekből várhatjuk mársrészt, hogy aggasztó helyzetünköl a kivezető utat kijelölni fogják.

Nala és Damajanti.

(Hindu rege a Mahá-bháratából. Szanszkritből fordította F. ö k Karoly.) (Folyt. és vége.)

Káli gonosz tervenek eszközeül Puskarát, a Nál testvércsacstét választja. Ezt östönözte, hogy hívja fel Nál kockajátékra, ö majd segíteni fogja. Egyszermind Nalba is belebújt, ezt meg Puskara ellen tüzelte. Megindul a dühös játék s Nál folytonosan veszít. Hozzámennek országának főemberei, kéri, hagyja abba a játékot, de már úgy bele bódult, hogy nem hallgat rájuk. Hozzá megy drága nője, Damajanti is két szép gyermekével, de Nál a játékszenvedélyöl elvakítva rá sem ismert többé. Iy körülmények közt Damajanti két kis gyermeket Varsnejára, a hü kocsisra bizza s elviteti őket nagypajukhoz, Bhimához. — Nál tovább játszik, elveszti mindent, de midőn a gonosz testvér arra ingerli, hogy Damajantit tegye fel a kockákra: az elsüllyedt ember hirtelen magához jön, lehány magáról minden ékzert s egy szál ruhában bujdosni indul. Damajanti, a hü nő, mindenütt vele van. Nál megszánya neje farjadalmait, kéri, hogy hagyja el, menjen haza apjához Bhimához; ö pedig engedje megérdemelt büntetését szenvedni. Damajanti hallani sem akar ezekről és

Könybe fuló tört szavakkal Ily panaszos szózatot szól:

„Minden izem összeborzad, Reszket szívem minden hurja, Oh király! ha szörnyű terved Meggondolom újra s újra!

mindenfélé módon bersöt törjön a többi fiuk orra alá. S így aztán nekem is kijutott olykor az ütlegeköl. Nem tehettem ellene, mert az mégsem jarta volna, hogy cserben hagyjam a védenzemet.

Hozza minden pillanatban egyébre és egyébre volt szükségé Jakab barátomnak. Majd paprost kívánt tőlem, majd tollakat vagy írónt.

Meg kellett szorítanom a magam fogyasztását, mert hát nem azért mentjük meg egy emberársunk életét, hogy aztán nélkülözésekket tegyük ki az iskolában.

Elvegtem az iskolát s teljesen elveszíttem szemem elől Jakab barátomat. Ez volt életemnek legjobb időszeke. Nem tartott sokáig...

Egy szép napon, amint, melyon belemerülve költői gondolatokba, fel- és aljárök padlásszobámban, kopognak az ajtó. Felnyitóm — Jakab barátomnak, akit nyolcz év óta nem láttam. Párisba jött, állást keresni egy üzletben. Bárki más bizonyára hidegen fogadok, mert hát, mint költőnek, lehetetlen volt összekötésben maradnom egy közönséges kereskedőseggel. Jakabnál természetesen másként kellett lenni. Jakab az én védenzem volt.

— Kedves Antal, szólit, kétségkívül újra meg fogod menteni az életemet!

— Mit tegeyked érte tied Jakab?

— Istenem, azt, a mit előbb tétél: a testvéries megosztózkodást. Nincs pénzem, nincs állásom, s bizony számítottam rá...

— Nem csalatkoztál, mondám szeliden. Magamnak sincs sok, de azt megosztom veled, derék Jakabom. Reggeliztünk, vagyis Jakab elköltötte az én reggelimet. De meg is fizetett erte busasan.

— Látod, Antal, monda, miután felelt mindent, szegény ördög vagyok ugyan, de egy fillérem sincs, se tehetségem, se tudományom, mint nekem, de vigyen el engem az ördög, ha nem megyek éretted a tüzbe is.

Mélyen meg voltam hatva a Jakab ba-

Kincséd — országodtól fosztva, Szomjas — enest így meztelen Hogy hagy nálak téged el most, Itt e pusztá renetegben?

Hogyha lankadsz, sujtol inség S lelked szebb napokra téved, Itt, ez iszonyu vadonban En töröm le verited!

Mert nincs balzsam e világou Nincs orvosság oly kitünő — Egő sebre, fájdalomra Nincs oly gyógyír, mint a hü nő.

Bujdosnak tehát együtt tovább. De egyszerű elalszik. Damajanti s Nál örülten eljut, elhagyja hü nejét a pusztában. Damajanti felébred, keresi Nál, hívja, kiáltja, de az nem jö elő. Elindul tehát a szegény nő magába, nagy kigyó, gonosz vadász állja útját, de mindeniköl szerencsésen megszabadul. Tigrisöl, beryzöl, szent remetéköl kérdezi Nál, de hiába. Végre egy karavánnal találkozt, ehez szegödött és ezzel helyongásának — bár meg nem hamar — vége szakadt. A karavánnal Csédi városába ért, honnan később haza került atyjához Bhimához.

Hát Nállal mi történt? Mikor nejt ott hagyta, futott az öserdőtben tova. Egyszer egy óriási tüzet lát s nevet hallja a tüz felöl kiabálni. Oda fut s a kigyókirály latja karikába fonódva egni a tüz közepeben. Kimentü onnan s haából a kigyó megharapja, minek következtében Nál elveszti régi alakját. Egyszermind egy köpönyeget ajándékozta meg, melyet ha felölt, visszanyeri alakját. — Rut, törpe, pupos lett a daiás Naiböl, nevet is elváltoztatta Vahukára. Igy ment Ritupurna királyhoz Ajodhjába s kocsi-hajtóvá szegödött nála.

Othton Bhima és Damajanti ez alatt mindeuutt kerestették Nál, de hiába!

Damajanti utoljára kihirdettette, hogy újabb szvajmvarat tart, férjhez akar ugra menni: gondolta, hogy e hirre csak előkerül és jeleuti magát Nál, ha el. De ez titokban akart maradni s nem jelentkezett. Ritupurna király pedig elhatározta, hogy elmegy a Damajanti szvajmvarájára, nőül veszi a szép özvegyet. Magához veve hát kocsisat Vahukát, Vidarbhába hajtattó. Itt Damajanti pává megszöröl észrevették és ujjongásokkal tudtúl adták urnőjöknek is, hogy megjött Nál. Azonban hasztalanul nezték utána, eitorzult törpe alakjában senki sem ismerte meg. Nál pedig nem akart nyilatkozni, hallgatott és a történetdökre várt.

Az udvárnál azonban több jeltől gyantották, hogy Nál lehet a Vahuka alakjában. Elárulta magát különösen egy izben, midőn a Damajanti kis gyermekei veletlenül közelében játszottak s ö nem birva indulatjával, felkapta, összecókolta és megsiratá két gyermekét. A szolgák kérdésére, hogy mért sir, csak azzal mentegette magát, hogy neki is vannak otthon ily kicsinyei, azokat siratja. E jelenetet megtudva Damajanti, maga elé hivatá a kocsis s sokat beszélt neki első férjéről Nálról, ki szeretö nejt elhagyta a reneteg erdő közepeben. „Látál-e már ily férjet, Vahuka?” Nál nem bit többé magával, megtört a kigyó varázsa a szerelem hatalma a att. Visszakapta királyi alakját, kölcsönösen megbocsátottak egymásnak. Majd testvéren Puskarát készült boszút venni a szenvedtekkert, de elgondolta, hogy Káli volt minden baj okozója, ennek is megocsátott. A nép öröme és ujjongása között vitte haza nejt és gyermekeit Nál.

rásága és áldozatkészsége által s böles megjegyzéseket tettem az igazi barátságunk végtelen értéke felöl. A barátság, édes Jakabom, mondám a többek közt, egyetlen gazdaságuk a szegényeknek.

A mi gazdaságunk körülbelül tizennyolcz hónapig tartott. Jakab majdnem naponként ismételte, hogy örömet emlenne erettem a tüzbe is.

Egy alkalommal így szólított meg Millez ur, a házigazdánk, érdemes öreg ur, jég-szürke hajjal s almayörös pófával:

— Antal ur, ön okos, derék fiatal ember, be fogja látni, hogy nem lakhatik nálam minden bér nélkül. Nem fogom ugyan lefogalni holmiját, de nagyon szeretném, ha lehetővé tenné, hogy néhány nap alatt más szállításra költözökdjék. A mivel tartozik, meg fogja fizetni, mielőtt módjában lesz.

— Millet ur, válaszoltam, előbb vagy utóbb megkapja a pénzt, legyen nyugodt.

— Tudtam jól, hogy ön derék fiatal ember, szólit Millet s meghatva fujta ki az orrát.

Másnap reggel összeszedtem a holmimat s várakoztam Jakab barátomra, hogy segítsen a kihurozokodásnál. De hiába várakoztam. Jakab nem jött el. Magamban költözököttem ki. Nagyon szomorú valék. Ha a nyomort kettesben viselhük s bajtársunk egyszerre és váratlanul elhagy, szerencsétlennek s végtelenül levertnek érezzük magunkat.

Egy évnél tovább írogattam verseket C. ovis-utczai magányomban, midőn egy vasárnap veletlenül találkoztam Jakab barátommal. Alig ismertem rá, az előbb ugyancsak szegény öltözötű fickón ugyanis divatos, elegáns öltöny volt. De a sorsának nyilván szerencsés átalakulása nem tette büszkévé Jakab barátomat. Gyorsan hozzám lépett s szívélyesen kezét nyújtá.

— Észrevettem, hogy terhdre vagyok, kedves Antal, monda, — azért váltam meg tőled.

Ez röviden a rege tartalma. Gyönyörű nyelvezeteröl szolgáljon mutatványul azon két szakaszocská, — melyet a tartalomba bele szöttem.

Ami az eredeti szanszkrit özvegy versmértékét illeti, rimetlen nyolcz lábú jambus az; 16 szófaból áll tehát egy sor, melyből kettő egy párvet (szólókat) alkot. Azonban a mértékre nevező nagy a szabadság; legtöbbször csak a két utolsó versláb tartozik jambicus lejtésü lenni, a többi lábák tetszés szerint állíthatók össze. Van azonban a szólókának egy erős jellemvonása, az ütem; amennyiben minden sor egy közzpmetstet által két nyolcz szótagu részre oszlik. Ütembeosztása tehát epen olyan, mintha a „Rab gölya“ első versszakát rövidítve így írnök le:

„Arva gölya áll magában, egy teleknek a lábában, Feirepölve, messze szállna, csakhogy el van metsze szárnya.“

Aljlon itt mutatványul eredetiben a két első sor, vagyis az első szókla: Ászidrázsá Naló náma Viraszénaszütö baji (Völt egy király Nálus nevü Viraszéna derek fia)

Upapannó gunairistair rupavánas-vakóvidaf, (Felruházott kívánt éreneyekkel, szép, lokelvelő)

Fiök e két sort így adja vissza: Volt egy rádza, Nál királyi, Viraszéna hös fia, Szép éreneyel dusan áldott, Jó lovas, szép dalia.

Látjuk tehát, hogy — igen helyesen — a nyolczszótagu négy soros versszakot alkalmazta általában a fordító, hol páros, — hol kereszt, — hol szabad rimmel; de azokat a költői szabadságokat, melyeket az eredetiben látott, a magyar vers követelményeihez képest más alakban érvényesítette.

Főtörökve volt fordítóak — mint maga mondja — hogy azt a végtelenül igénytelen egyeztetészt, verseleli szabályokat sokszor elveto, de amellet folyékony elbeszölő hangot, melyet az eredeti szöveg feimutat, a magyarban is megközeleste.

Es ez azon szerencsés körülmény folytán, hogy fordítóban az eredeti nyelv alapos ismerete mellett igen szép költői tehetség is van, valóban a legszebben sikerült.

Ugy hiszem, ezek után nem kell bővebben ajánlgatnom a most megjelent kötetet, mely mindazoknak, kik a szépet a maga egyszerűségében élvezni és szeretni tudják, kik érdeklődnek a búbasjog kelet ragyogó költészetek egyik érségi terméke iránt: méltán igen kedves olvasmánya leend.

Révész Kálmán.

Helyi hírek.

* A Kornai-Cerlyen párbaj. — A katonai és polgári körökben egyaránt nagy feltűnést keltett, ismeretes párbajgy, mely városunkban nyerte szomorú befejezést, meg mai napig is élénk megbeszélés tárgyát képezi városunkban; a már kisebb nagyobb mérvben lecsendesült kedélyeket újól felizgatta azon körülmény, hogy gr. Degenfeld Schomburg altbornagy, legmagasabb helyről történt felhívás folytán, a párbajgyban tartandó közzvetlenül s a városunkba érkezett. Nem áll tehát az, mit a Debreczeni, ez ugyre vonatkozólag tegnapi számában setetést s az összes sajtónak megvárította z, hogy t. i. ő felseje ele a párbajgyról írásbeli jelentésnek előter-

— Nagyon rosszul esett akkor, válaszoltam, annyival inkább, mert szó nélkül állott odább.

— Tudtam, hogy nem bocsátánál el s az elveimmel ellenkezett oly sokáig terhdre lenni.

— Terhemre? . . . Hogy érted azt, kedves Jakab?

— Beláttam, hogy reám nézve, ambar ezer örömmel mennek eretted a tüzbe is, lehetetlenség különben is szükén mert kegyerednek felit el-abolni, ily hát távoztam. Isten veled, Antal! Még látni fogjuk egymást!

— Derék Jakab! kiáltottam fel, midőn elváltunk. Mily nemes sziv!

Egy szép napon — egy kis lap szerkesztője eppen akkor fizetett nekem negyven frankot — jó kedvvel ögyelgetem a városban, midőn egyszerre csak eszembe jut Jakab barátom, a kit ismert több hónap óta nem láttam.

— Oh Jakab! kiáltottam fel önkentele nélkül. Miért hagyta el? Vajjon, hol vagy most? Most, midőn a dicsőség kopogtat az ajtómon, midőn pénzem van, amelyet kényelmesen megoszthatnék veled!

— Jó reggelt, kedves Antal! suttagó fülembé egy bizonytalan hang.

Jakab volt. A szegény! Milyen szomorúnak valának az arczvonásai. S milyen elhanyagolt az öltözéke.

Rongyos téli kabátján csak két gomb volt, vagyis igazabban mondvá két gomb tartott nagy nehezen össze egy darab téli kabátot. . .

— Honnan jösz, jó fiu? kérdeztem meg rázva a kezét.

— Nem . . . tudom . . . édes Antal, — suttagta halkán, és vissza is . . . terek . . . oda. A bagdadi bank, melynél hivatalom volt, megbukott s egy fillér nélkül vagyok.

— Jer, szólítam elhatározottan. — De . . . — Jer, ha mondom. (Vége köv.)

A »DEBRECZEN« TARCZAJA.

Az én barátom Jakab.

— Jules Noriac beszéle. —

Volt egy barátom, Jakabnak hívták. Könyvü elmondani, miként lettünk barátokká. Mindketten azok voltunk, a kiket utczai suhancoknak szoktak nevezni.

Egy fu megütölte barátomat, Jakabot. Jakab kicsiny, vézna termetü volt, meglehet, egy kisö gyáva is, és így nem sok sikerrel védelmezte magát. Közbeléptem a csatába s ö érdekeben s egy pillanat alatt megszabadítottam az ellenfeleink kezeiböl. Igaz, hogy a szabítás nemes munkája belekerült egy darabjába a nadrágomnak, a mely deficitért utólagosan ugyancsak lehordott az apám.

Jakab azonban könyvek közt monda: — Megvetted az életemet.

Tehát nem egészen tíz éves koromban megmentettem egy embernek az életét. Ez a gondolat kimondhatatlan büszkeséggel töltött el. Jakab ettöl a pillanattól kezdve legbizalmasabb barátomná lett.

Elégge csodálták a városban, hogy jó módú szülök gyermeke, már mint én, miként lehet oly meghitt viszonyban egy varga fiával. De az anyám így szólit: „Oh az én fiam épütséggel nem büszke.“ S az apámnak az volt a véleménye, hogy minden ember egyenöl.

Lassacskán állandó vendég lett Jakab a házukban. Ha valamelyik látogató megkérdezte: „Ki ez a gyermek?“ rejtélyes suttagással válaszolták: „Ez a kis fiu az, a kinek életét megmentette Antal“, a mi természetesen jó véleményt keltett feöltem az idegenben. De voltak árayoldalai is Jakabbal való barátságomnak. E régre valóságos áldozatává lettem.

Az iskolába védelmeznem kellett öt a társaink támadásai ellen, a mi nem könnyü feladat, mert Jakab nagyon gonosz indulatú volt s a védelmet arra használta fel, hogy

jesztése ve városunkba s az altó ma reggel, bucszött t nul Bácsba tapasztalat s en és sz kán fordul nai pályán szerit me és ugy esz lyén a viz tiszt bizat czenben is nek alkalm Cerlyen-üg rökben a d est id az uralko jutott, ezé honyt az ur, közzvet talatainak gyorsan e Debr. Ell Degenfeld haligatta k alapján k azok közz eisorban egész ügy e vizsgálat mények ne urra, sem dekre, a mint az ál rínt a leg ily tehát u ményről v igyekezni, az altóburu v etele s illik tehát ez ugy jelle zés a mi civit párbj ügyben sem aradi kir. hony Debr urat meglá ezredes ur s nem is te letne, a la nem engem a hasonló l naitól rend eljárásnak t a melyek a ellentele n * Gyil események oly veres g segben ritk hóse — ör tunk — a eves, homo volt, mosta külön vala életpárja v szolgáltató „moringolai más ferival n ö t, h o g de a nó ne ma deli kutuczai meglesven, A nó „ne haragra lot késsel az madta ne közül a ha rövid idő tett után de a rendő * Deb Budapestre letekepen a államvasuta kö tseget II osztályon 6 mo n if y l Budapestre nál olcsóbb polgarmeste nál közé le * A villámharító többször e nik. Ma le czeg képv elöbb teljes * A j lent a deb letének 188 t üse, mel gybuzgaló össze. A je vetkező ad egyesületne 3 tiszteletb alakuló közz ügyelő tan hó 14 én t 4 jh. válasz vettekeleg Sándor 4 j ellenör O Tó b y Istv

jesztése végett érkezett volna nev. altábornagy városunkba, mert a vizsgálat igen gyorsan folyt s az altábornagy ur, egy napi itt időzést után...

1 jh. választmányi tagok 4-ed évről Kósa Barna és Balogh Gábor, 3-ad évről Hamza János és Takács János, 2-od évről Szoboszlai Sándor és Szabó István, 1-ő évről Gr. Csáky Adorján és Márton Kálmán...

latakat népisokaink javára haszonnal értékesíthessék és gyümölcsöztessek. Alázatos kéremnek teljesítését a tek. tanácsnak különös kegyességbe lehet legmegelőbb ajánlva...

mint konzorcium játszhasznának a várszínházban. Így állt még néhány nappal ezelőtt az ügy. Tegnapelőtt azonban Feleki levelben értesítette a társulatot, hogy nem vállalhat októberig sem költözést, csakis a mai napig...

Helyi hírek. A Karolyi-tervezet. A Karolyi-tervezet a városi tanács által megfogalmazott és a kormány által jóváhagyott...

Gyilkos férj. Városunkban a szenczációs események napi rendben kezdenek lenni, ma is oly véres gyilkosság történt, mely kegyetlen...

Hazánk s a külföld. A halálfeji hölgy. Bécs egyik ismeretesebb ékszerészeinek, Turnernek kereskedésében, a Serviteus-gasse 8. sz. a tegnapielőtt egy igen válságosan illőzött nő lepett be...

Törvényszék. Sikkasztó Egri (Katz) Sami mint nyírbátori postakidő 3694 forint sikkasztott el. Hosszabb idő óta manipulálta a beerkezett pénzeket és szűkségét mind a postapénzről fedezte...

Hirdetmény. Közhírré tétetik, hogy Nánás város italmérsi joga az 1886 év Január 1. — 1888. Deczember 31-ig terjedőleg a folyó év. Aug. 21. esetleg szeptember 18-án és pedig első árverésen csak a 12.000 forint becsáron fölül, második árverésen pedig azon alól is nyilvános árverés útján Nánás városházánál közárverésen ki fog adatni, melyre árverelni szándékozók meghívhatnak.

